

Weg uit Efeze (AD 101)

Verdoofd liep Lydia weg uit het vertrek waarin de nieuwe Romeinse bestuurder, Constans, zetelde. Hij had haar ontboden door middel van een schriftelijk verzoek wat haar gisteren aan het eind van de middag was overhandigd door een van zijn bedienden.

Lydia's eerste reactie op deze uitnodiging bestond uit een mengeling van nieuwsgierigheid en onzekerheid. Wat zou deze nieuwe bestuurder haar te bieden hebben? En zou dit een verandering kunnen inhouden voor de teruglopende handel die zich de laatste maanden voordeed in haar winkel? Zij zag de laatste tijd steeds minder klanten in haar winkel komen en begreep niet goed waar dit door kwam.

Al vroeg op de dag van de uitnodiging was Lydia naar het kantoor van Constans gegaan. De nieuwe bestuurder stak meteen van wal: "Ik ben bang dat ik slecht nieuws voor u heb. Anders dan mijn voorganger heb ik niet zoveel geduld met burgers in deze stad die zich niet houden aan de voorschriften van Rome. U moet goed begrijpen dat wij na Rome de grootste stad zijn in het rijk van de keizer en dat schept ook verplichtingen. U hebt de keizer beledigd!"

"Waarmee dan?" stamelde Lydia.

"U hebt het purper naar uw eigen goeddunken geproduceerd en een rodere kleur dan toegestaan gegeven!" beet de nieuwe bestuurder haar toe. "Purper is een heilige kleur, dient paars te zijn en niet uw versie daarvan. Ik verbied u in de naam van keizer Trajanus nog hiermee zo

verder te gaan. En nu eruit, ik wil u hier nooit meer zien!” Constans maakte haar daarmee goed duidelijk dat wat hem betreft het gesprek hiermee beëindigd was.

Lydia verliet zijn vertrek zonder nog iets te kunnen zeggen, haastte zich de stad in en liep regelrecht naar huis. In haar gingen allerlei gedachtes rond. Wat stond haar te doen? Wat moest zij hier nu mee? Wat kon zij hiertegen inbrengen?

Thuis aangekomen, kwam zij onverwachts Anatolis tegen die haar vroeg: “En hoe was je bezoek aan de nieuwe stadsbestuurder?” Met horten en stoten kwam het verhaal van Lydia eruit. Anatolis kon goed merken dat dit verbod op haar purperproductie Lydia zeer aangreep. Hij begreep goed de ernst van hun situatie. Hij had al vaker met de regels en de macht van de Romeinen te maken gehad.

Plotseling kwamen tijdens hun gesprek Yota en Chanoch binnen en besloten Lydia en Anatolis om hun kinderen van deze ontwikkeling nu nog niet op de hoogte te stellen.

“Mag ik even binnenkomen?” Met deze boodschap kwam Alekos, de Griekse leraar van hun kinderen, de winkel van Lydia en Anatolis binnen. Het was een paar dagen na het zeer teleurstellende gesprek met Constans. Het waren voor Anatolis en Lydia zware dagen geweest met heel veel vragen. De belangrijkste vraag uit die dagen bleef voor hen: Hoe moeten wij nu verder? Daar kwamen zij niet uit.

Aan de tafel gezeten, Yota en Chanoch waren net buiten aan het spelen, stak Alekos meteen van wal. “Ik hoorde in de gemeente van het teleurstellende gesprek van Lydia met de bestuurder Constans en het leek mij goed met jullie

te delen wat mijn gedachten hierover zijn. Ik dacht onder andere aan een vriend van mij, Equites, nu wonend in Macedonië. Hij is verantwoordelijk voor de paarden van een Romeinse oud legionair in de stad Filippi. Ik heb het kortgeleden hier al over gehad met Anatolis vanwege zijn bekendheid met paarden. En, ik kan openhartig tegen jullie zeggen, ook hij is vanwege de Romeinse regels uit zijn woonplaats in Asia weggegaan om zich te vestigen in Macedonië. Hier werd ook hem de grond te heet onder zijn voeten. Hij is bovendien daarnaast zeer op zijn vrijheid gesteld. Al die Romeinse regels, daar kon hij niet meer mee uit de voeten.”

Alekos nam een moment de tijd, nam een slok water en vervolgde met de woorden: “Er is nog iets anders wat ik met jullie wil delen. Vannacht had ik een droom of een droomgezicht, ik weet niet hoe je dat het beste kan uitdrukken. In die droom, zag ik een man staan aan een strand die zei: “Kom over en kom tot rust.” Dit duurde maar kort, maar het beeld was heel duidelijk. Ik weet niet wat ik er mee moet, maar misschien weten jullie dat wel.” Lydia dacht onmiddellijk terug aan de toespraak van Johannes die zij aanhoorde aan het begin van haar geloofsleven in de straten van Efeze en uit zijn toespraak de slotzin: “Ik zal u rust geven.” Wat wilde God haar hiermee nu zeggen? Was er in Filippi dan een nieuwe bestaansmogelijkheid voor hen?

Lydia en Anatolis bespraken dit alles tot diep in de nacht. Beide ervoeren dit gesprek met Alekos als een aanwijzing